

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Švecové a soudců JUDr. Jany Hráčové a JUDr. Petra Wulkana v právní věci žalobce **Královské kanonie premonstrátů na Strahově**, se sídlem v Praze 1, Strahovské nádvoří č. 1/132, proti žalovaným: 1) Ing. J. K., bytem [redacted], zastoupenému Mgr. Janem Nüssbergerem, advokátem se sídlem v Praze 3, Cajkovského č. 8, a 2) **Pozemkovému fondu České republiky**, se sídlem v Praze 1, Ve Smečkách č. 33, o určení vlastnictví k pozemkům, o odvolání prvního žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha - západ ze dne 3.4. 2001, č.j. 6 C 1662/99-104,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku I. ve vztahu k prvnímu žalovanému a ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným **p o t v r z u j e .**

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud Praha - západ shora označeným rozsudkem určil, že žalobce je vlastníkem pozemků v katastrálním území [redacted], okres Praha - západ, a to: a) pozemků parc. č. [redacted] - ovocný sad - o výměře 13.751 m², č. [redacted] - orná - o výměře 5.914 m², č. [redacted] - ovocný sad - o výměře 7.186 m², č. [redacted] - o výměře 5.151 m², a [redacted] - ovocný sad - o výměře 2.870 m², a b) pozemků ve zjednodušené evidenci - parcely původní pozemkový katastr parc. č. [redacted] o výměře 43.020 m² a [redacted] o výměře 7.970 m². Pokud se druhý žalovaný domáhal určení, že je vlastníkem těchto pozemků, žalobu zamítl. Pokud se žalobce a druhý žalovaný domáhali určení vlastnického práva k pozemkům v katastrálním území [redacted], okres Praha - západ, a to: a) pozemků parc. č. [redacted] o výměře 57.955 m², č. [redacted] o výměře 60.672 m², č. [redacted] o výměře 54.152 m², č. [redacted] o výměře 153.560 m², č. [redacted] o výměře 261 m², a b) pozemků ve zjednodušené evidenci - parcely původní pozemkový katastr

parc. č. [REDAKCE] o výměře 10.748 m², č. [REDAKCE] o výměře 76.619 m² a č. [REDAKCE] bez uvedení výměry, věc byla vyloučena k samostatnému řízení. Žalovaným byla uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení společně a nerozdílně částku 2.500,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání první žalovaný. Namítal zejména, že soud I. stupně věc neposoudil správně po stránce právní, pokud vycházel z právního názoru, že k přechodu vlastnictví k nemovitostem byl za účinnosti Obecného zákoníku občanského vždy nutný vklad do veřejných knih. Tento názor vyvrací např. rozsudek Nejvyššího soudu z 26.11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 178/97, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 5, ročník 1998, pod číslem 35. Poukázal dále na prvorepublikovou judikaturu, zabývající se problematikou první pozemkové reformy, konkrétně v první řadě na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28.6. 1921, sp. zn. RI 808/21, uveřejněné pod číslem 1109 Rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, svazek třetí, v němž se mimo jiné uvádí, že k zabranosti podle záborového zákona nutno přihlížet bez ohledu na stav knihovny, a že podléhá-li majetek záboru, platí za zabraný, a je podroben v příčině převodu a zatížení všem podmínkám záborového zákona, třeba zábor z knih patrný nebyl. V rozhodnutí z 30.12. 1926 sp. zn. RvI 1998/26, uveřejněném pod číslem 6653 rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, svazek osmý, pak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že stát nabývá vlastnictví ku zabrané nemovitosti převzetím od vlastníka, nikoli teprve knihovním převodem, a dále, že i kdyby převzetí pozemku provedené mezi vlastníkem a Státním pozemkovým úřadem bylo jakkoli vadné, nezáleží na tom v poměru k žalovanému pranic, neboť rozhodné je jen, že se stalo, že je skutečností. Vlastník mohl dobrovolně Státnímu pozemkovému úřadu pozemek předat i bez předchozího oznámení zamýšleného převzetí a bez výpovědi. Rovněž v rozhodnutí Nejvyššího soudu z 28.11. 1935, sp. zn. RvI 2613/34, uveřejněné pod číslem 14739, rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, ročník sedmáctý, se uvádí, že stát nabývá vlastnictví k zabraným pozemkům skutečným jejich převzetím. Nabytí vlastnictví převzetím upravoval zákon č. 329/1920 Sb. ve znění zákona č. 220/1922 Sb., tzv. zákon náhradový, dle něhož se postupovalo v době, kdy došlo k převzetí sporných nemovitostí státem. V ustanovení § 1 vyhlášky číslo 1447/1947 Úředního listu pak je okamžik převzetí půdy výslovně ztotožněn s výpovědí z hospodaření. V daném případě bylo prokázáno, a to usnesením Krajského soudu civilního z 25.2. 1948, že před datem 25.2. 1948 byla žalobci dána řádná výpověď z hospodaření, a že stát i fakticky nemovitosti převzal, a stal se tedy jejich vlastníkem. Dle prvního žalovaného je nesprávný názor soudu I. stupně, že nároky žalobce lze posoudit dle obecných předpisů, neboť dosud nebyl vydán zákon předvídaný v ustanovení § 29 zákona č. 229/91 Sb. Tímto zákonem byl dle žalobce zákon č. 338/1991 Sb., jímž byla výčtovým způsobem provedena obnova tzv. církevního majetku. Existuje-li tento speciální předpis, nemůže se žalobce dovolávat obecných předpisů, a zároveň touto úpravou pozbylo svého významu i ustanovení § 29 zákona č. 229/91 Sb., tedy tzv. blokační paragraf. O převzetí sporných nemovitostí pak svědčí i dopis opata J. [REDAKCE] z 21.12. 1949. Provedení důkazu zmíněným dopisem však soud I. stupně nepřipustil a první žalovaný navrhl, aby provedením uvedeného důkazu bylo dokazování doplněno soudem odvolacím. Ze všech uvedených důvodů první žalovaný navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl v napadených výrocích změněn tak, aby žaloba směřující proti němu byla zamítnuta a aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení. Pro případ potvrzení rozsudku první žalovaný navrhl, aby bylo připuštěno dovolání.

Žalobce v písemném vyjádření k odvolání navrhl, aby byl rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích jako věcně správný potvrzen. V první řadě poukázal na skutečnost, že předmětem sporu je určení vlastnictví k nemovitostem z majetkové podstaty Klášterního velkostatku [REDAKCE], které žalobci v minulosti patřily, a dle jeho názoru mu patří i nadále. První žalovaný nemůže být vlastníkem těchto nemovitostí, neboť je nabyt v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/91 Sb. Tvzení prvního žalovaného, že soud I. stupně v napadeném rozsudku vycházel z chybného právního názoru, že k přechodu vlastnictví k nemovitostem byl za účinnosti Obecného zákoníku občanského vždy nutný vklad do veřejných knih, nemá oporu v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Zákon č. 229/91 Sb. je zvláštním zákonem, který lze použít jen na vztahy jím upravené; je nutno vycházet z jeho věcné působnosti, stanovené v ustanovení § 1 odst. 1. Z toho je zřejmé, že zákon č. 338/91 Sb. není zákonem, jehož vydání je předvídáno ustanovením § 29 zákona č. 229/91 Sb., neboť se týká jiného majetku, než zákon č. 229/91 Sb.; netýká se totiž majetku zemědělského. Není správný ani argument prvního žalovaného, že by byla vyloučena možnost aplikace obecných předpisů. Tato otázka byla již vícekrát řešena judikaturou Nejvyššího soudu České republiky i Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 23/93, sp. zn. II ÚS 43/94). Ani argumentace prvního žalovaného, týkající okamžiku nabytí vlastnictví s tátu k pozemkům, není správná. Prvým žalovaným v odvolání zmíněně judikáty tuto otázku neřeší, vesměs se týkají právního významu záboru. I dle zákona č. 142/1947 Sb. přecházelo vlastnictví zabraných nemovitostí na stát až jejich převzetím (§ 6 odst. 1 zákona č. 142/47 Sb.). Pro převzetí platila příslušná ustanovení zákonů upravujících první pozemkovou reformu, konkrétně zákona č. 329/1920 Sb., tedy tzv. zákona záborového. Poznámka zamýšleného převzetí upravená zmíněnými předpisy o první pozemkové reformě měla význam jen evidenční. Dle § 26 náhradového zákona, který platil i po účinnosti občanského zákoníku číslo 141/1950 Sb., převzetí se muselo stát vykonatelným výrokem správního úřadu, a toto rozhodnutí znamenalo vklad vlastnického práva pro stát do pozemkové knihy. Občanský zákoník č. 141/1950 Sb. již vklad do veřejných knih nevyžadoval, předpokladem pro vznik vlastnictví však nadále bylo správní rozhodnutí - vykonatelný výrok správního úřadu. Takový správní akt však v dané věci vydán nebyl, a první žalovaný to ani netvrdí. Odkaz prvního žalovaného na vyhlášku č. 1447/1948 Úředního listu je neopodstatněný; tento právní předpis nelze na daný případ aplikovat, neboť touto vyhláškou se provádějí některá ustanovení zákona č. 46/1948 Sb. o nové pozemkové reformě.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu I. stupně dle § 212 věty první a § 212a o.s.ř. ve znění zákona č. 30/2000 Sb. (body 1 a 15 přechodných ustanovení obsažených v části dvanácté, hlavě první, zákona č. 30/2000 Sb.) v napadených výrocích, t.j. ve vyhovujícím výroku I. ve vztahu k prvnímu žalovanému a ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným.

Výrok II., jímž byl zamítnut návrh druhého žalovaného na určení vlastnictví ke sporným pozemkům, výrok III., jímž byly návrhy žalobce a druhého žalovaného na určení vlastnictví k dalším v tomto výroku vyjmenovaným pozemkům vyloučeny k samostatnému řízení, a výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a druhým žalovaným nebyly odvoláním dotčeny a nabyly samostatně právní moci (§ 220 odst. 2 o.s.ř.).

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jak z hlediska uplatněných odvolacích důvodů dle § 205 odst. 2 písm. d) a g) o.s.ř., tak i z dalších důvodů, které uplatněny nebyly, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Při posuzování věci odvolací soud vycházel z důkazů provedených soudem I. stupně, a sám doplnil dokazování dle § 213 odst. 2 o.s.ř. listinným důkazem, a to dopisem opata Jarolímka ze dne 21.12. 1949, adresovaným Ministerstvu zemědělství, t.j. důkazem, který byl uplatněn již před soudem I. stupně, t.j. tedy přípustným ve smyslu ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř., a prvním žalovaným byl uplatněn. Pokud jde o obsah důkazů provedených soudem I. stupně, odkazuje se na příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku.

Soud I. stupně nejprve správně posuzoval naplnění základního předpokladu úspěšnosti žaloby na určení dle § 80 písm. c) o.s.ř., t.j. existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Určovací žaloba dle § 80 písm. c) o.s.ř. je žalobou, jejímž účelem je odstranit ohrožení práva, či nejistoty v právním vztahu, a k nápravě nelze dospět jinak nebo účinněji, než touto žalobou.

V projednávané věci žalobce tvrdil, že jeho naléhavý právní zájem spočívá v odstranění jím tvrzeného rozporu mezi stavem právním a stavem evidenčním v příslušném katastru nemovitostí, kde je jako vlastník předmětných nemovitostí vyznačen prvý žalovaný. Navrhuje-li žalobce určení svého vlastnického práva k nemovitosti, je na požadovaném určení vždy naléhavý právní zájem, má-li být soudní rozhodnutí určující vlastnické právo, zaznamenáno do katastru nemovitostí České republiky, a tímto způsobem dosaženo shody mezi stavem právním a stavem zapsaným v katastru nemovitostí (komentář k občanskému soudnímu řádu vydanému nakladatelstvím C.H. Beck, 5. vydání, str. 254, bod 5).

Soud I. stupně proto nepochybil, když otázku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení vyřešil kladně, a rovněž správně posoudil otázku věcné legitimace žalobce i prvního žalovaného.

Poté se soud I. stupně zabýval otázkou, dle jakých právních předpisů daný právní vztah posuzovat. Odvolací soud se zcela ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že na posuzovaný právní vztah zákon č. 229/91 Sb. ani zákon č. 298/90 Sb. ve znění zákona č. 338/91 Sb. nedopadají, a že žalobci nelze odepřít právo na ochranu vlastnického práva podle obecných právních předpisů.

Zmíněný zákon č. 298/90 Sb. ve znění zákona č. 338/91 Sb. není zákonem, jehož vydání je předvídáno v ustanovení § 29 zákona č. 229/91 Sb., a který by měl řešit restituční nároky církví. Pro posouzení okamžiku přechodu vlastnictví na stát proto nelze aplikovat ani ustanovení § 32 odst. 2 zákona č. 229/91 Sb., který tento okamžik vymezuje pouze v rozsahu své věcné působnosti, to znamená pouze pro účely vztahů upravených tímto zákonem.

Důkazy provedenými soudem I. stupně bylo mimo jakoukoli pochybnost prokázáno, že žalobce byl původním vlastníkem předmětných nemovitostí. Tyto nemovitosti byly pak dle zákona č. 215/1919 Sb. zabrány státem. Dle zákona č. 81/1920 Sb. bylo pak vydáno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 7.9. 1926 a ze dne 17.2. 1927,

dle něhož byly sporné nemovitosti ponechány žalobci jako vlastníku, a poznámka o záboru vlastnictví byla ve vložce č. [REDAKCE] desk zemských vymazána. Na podkladě návrhu a oznámení Ministerstva zemědělství ze dne 27.1. 1948 byla dne 30.1. 1948 pod č.d. 267 učiněna ve zmíněné vložce č. [REDAKCE] desk zemských poznámka zamýšleného převzetí daných nemovitostí s tím, že jde o majetek, který je předmětem revize dle zákona č. 142/1947 Sb. Žádný zápis, který byl dokládal převzetí nemovitostí státem, uvedená vložka neobsahuje.

Soud I. stupně se dále jako otázkou podstatnou pro rozhodnutí zabýval posouzením, na základě jakého postupu a ke kterému okamžiku mohlo dojít k přechodu nemovitostí, které byly předmětem revize první pozemkové reformy, dle zákona číslo 142/1947 Sb. do vlastnictví státu.

Jak správně uvádí soud I. stupně, dle § 6 odst. 1 zákona č. 142/1947 Sb. nemovitosti přecházejí do vlastnictví státu převzetím Ministerstvem zemědělství. Pro převzetí pak platila přiměřeně ustanovení zákona č. 329/1920 Sb. o převzetí a náhradě za zabraný majetek (tzv. náhradový zákon). Pro řízení dle zákona č. 142/1947 Sb. pak platila přiměřeně ustanovení zákona č. 215/1919 Sb. o zabrání velkého majetku pozemkového (zákon záborový).

Rovněž je správný závěr soudu I. stupně, že k přechodu vlastnictví nestačilo převzetí faktické, ale právní, které se muselo stát řádným správním rozhodnutím vydaným příslušným státním orgánem, jímž bylo ve smyslu ustanovení § 4 až § 6 zákona číslo 142/1947 Sb. Ministerstvo zemědělství.

Sama poznámka zamýšleného převzetí zapsaná v pozemkových knihách přechod vlastnictví na stát neznamenal, a totéž platí i o poznámce, že majetek je zabrán dle zákona č. 215/1919 Sb. Tyto poznámky nezakládaly samy o sobě žádný nový právní vztah, byly pouze evidenčním opatřením (Slovník veřejného práva, svazek III, Polygrafie, Brno 1934, str. 338). Vlastnictví k pozemkům nepřecházelo na stát ani vyslovením záboru. Vyslovení záboru znamenalo pouze tolik, že majetek byl podroben v příčině převodu a zatížení všem podmínkám záborového zákona (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28.6. 1921, RI 808/21, publikované v Rozhodnutích Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, svazek třetí, pod číslem 1109).

V dané věci to znamená, že rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 26.1. 1948, jímž byl obnoven původní zábor, ani poznámka zamýšleného převzetí, neznamenal přechod vlastnictví ke sporným nemovitostem na stát.

K přechodu vlastnictví na stát bylo třeba, jak již shora řečeno, správní rozhodnutí, jímž by byla vyjádřena vůle státu konkrétní nemovitosti převzít, vydané Ministerstvem zemědělství.

Jak je patrné z obsahu rozhodnutí Ministerstva zemědělství ohledně převzetí lesního a rybníčního majetku žalobce z 22.4. 1948, stát vydání takového rozhodnutí, které by se mělo týkat polnohospodářského majetku, předpokládal, neboť citované rozhodnutí obsahuje poznámku, že zmíněné rozhodnutí bude vydáno dodatečně.

V dané věci však takové rozhodnutí týkající se sporných nemovitostí nikdy vydáno nebylo. Prvý žalovaný pak výslovně uvedl, že to netvrdí, ani nehodlá prokazovat.

Pokud jde o vysvětlení pojmu převzetí, soud I. stupně správně vycházel z příslušných ustanovení obecného zákoníku občanského z roku 1811, který platil v době rozhodování o zabránění sporných nemovitostí, a k němuž byly zákony o první pozemkové reformě a její revizi v poměru zákonů zvláštních k předpisu obecnému.

Obecný zákoník občanský v ustanovení § 425 uváděl, že právní důvod neposkytuje ještě vlastnictví, a vlastnictví lze nabýt jen právním odevzdáním a převzetím.

Dle § 431 o.z.o. k převodu vlastnictví muselo být nabývací jednání zapsáno do veřejných knih k tomu určených, a tento zápis se nazýval vkladem (intabulací).

Není pochyb o tom, že intabulační princip, stanovený v § 431 o.z.o., neplatil všeobecně, a že vlastnictví bylo lze nabýt i bez knihovního zápisu, např. přivlastněním, přiklepem, vydržením, vyvlastněním a dalšími způsoby, jak se konstatuje v rozsudku Nejvyššího soudu z 26.11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 178/97, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek č. 5, ročník 1998, pod číslem 35. Vždy však muselo dojít k právnímu odevzdání a převzetí ve smyslu § 425 o.z.o.

I v rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30.12. 1926 sp. zn. RVI 1098/26, uveřejněném pod číslem 6653 ve svazku 8. Rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, na které první žalovaný v odvolání odkazuje, se uvádí, že stát nabývá vlastnictví k zabrané nemovitosti v duchu náhradového zákona převzetím od vlastníka, nikoli teprve knihovním vkladem. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se pak hovoří o převzetí provedeném mezi vlastníkem a Státním pozemkovým úřadem.

K nabytí vlastnictví k zabraným nemovitostem tedy jak za účinnosti obecného zákoníku občanského z roku 1811, tak i za účinnosti občanského zákoníku číslo 141/1950 Sb., který již intabulační princip opustil, bylo zapotřebí pravomocného rozhodnutí příslušného úřadu správního, v daném případě Ministerstva zemědělství, o převzetí.

Dle názoru odvolacího soudu tento právní závěr nevyvrací žádný z judikátů, na které první žalovaný v odvolání poukazuje. Rovněž, jak správně namítá žalobce, nelze vycházet z úpravy provedené vyhláškou č. 1447/1948 Úředního listu, neboť šlo o prováděcí vyhlášku k zákonu č. 46/1948 Sb., a na danou věc tedy nedopadá.

V daném případě k právnímu převzetí sporných nemovitostí vydáním příslušného správního rozhodnutí nedošlo, stát tedy nenabyl vlastnictví ke sporným nemovitostem podle zákona č. 142/1947 Sb. o revizi první pozemkové reformy.

Tento závěr nebyl zpochybněn ani dopisem opata J. [REDAKCE], adresovým Ministerstvu zemědělství, ze dne 21.12. 1949, jímž odvolací soud provedl důkaz. Uvedeným listinným dokladem totiž není prokázáno právní převzetí sporných nemovitostí; odkazuje se v něm pouze na rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 26.1. 1948, jímž byl obnoven původní zábor, a dále na usnesení revizní komise z 22.1. 1948, na základě kterých byl pozemkový majetek žalobce zabrán, a dále je požadováno provedení úhrad

pohledávek, které má proti nabyvatelům inventářů, před provedením revize dle zákona č. 142/1947 Sb. žalobci patřících. Tento důkaz tedy neprokazuje existenci správního rozhodnutí o převzetí sporných nemovitostí.

Z uvedeného vyplývá, že vlastníkem sporných nemovitostí zůstal žalobce, a vlastnictví nemohl pozbyt ani tím, že by stát vlastnické právo k těmto nemovitostem vydržel. Chyběl by totiž základní předpoklad vydržení, a to za účinnosti obecného zákoníku občanského z roku 1918 řádnost držby (§ 1460, § 1461), neboť držba se nezakládala na takovém právním důvodu, který by postačil k převzetí vlastnictví. Za účinnosti občanského zákoníku č. 141/1950 Sb. pak chyběla dobrá víra, neboť se zřetelem ke všem okolnostem by nemohl být stát objektivně při nedostatku příslušného rozhodnutí o převzetí přesvědčen o tom, že je vlastníkem pozemků.

Rovněž pak nemohl žalobce pozbyt vlastnictví ani tím, že sporné nemovitosti byly kupní smlouvou z roku 1998 převedeny z druhého žalovaného na prvního žalovaného, neboť vlastnictví k nemovitostem převáděl nevlastník. Takové smlouvy jsou stiženy absolutní neplatností dle § 39 o.z., jak správně uvedl již soud I. stupně.

Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku I. ve vztahu k prvnímu žalovanému i ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil. Ohledně posledně zmíněného výroku odvolací soud v plném rozsahu odkazuje na správné odůvodnění rozsudku soudu I. stupně.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto za situace, kdy v odvolacím řízení úspěšný žalobce se práva na jejich náhradu vzdal (§ 142 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - západ do dvou měsíců od jeho doručení za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 12. prosince 2001

Za správnost
vyhotovení:
Ramešová Šárka

JUDr. Kateřina Švecová, v.r.
předsedkyně senátu

